

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen EE

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen EE", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2001, s. 11. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ee-txt-shoot-idafee2321-ba4a-4eb4-8283-6b4d6a3b38c0.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Hvad det er at hellige sin Glæde.

Hvis et Menneske kom nedbøiet og bekymret til Dig og sagde: »Der er en Sorg, der nager paa min Sjæl, der forbittret min Glæde og gjør mine øvrige Sorger endnu tungere«, og det stod i Din Magt at afhjælpe og lindre denne Sorg, vilde Du ikke med Rette vente af ham, at han nu vilde finde en Styrke i sig selv til at bære alle sine andre Bekymringer, at han, hvergang han var forstemt, vilde sige til sig selv: dette være nu saa tungt, som det være vil, saa var der dog een Sorg, der hvilede langt tungere paa mit Sind, og den blev borttaget, og derfor vil jeg være glad.

Nu vide vi vel, at der er mange Gjenvordigheder i Verden, hvori det ene Menneske meget kan hjælpe det andet; men hvis nu et Menneskes Sorg var rettet paa det Himmelske, hvis det, han stræbte efter, var Forligelse og Fred med Gud, og han nu vilde sige til Gud: »Der er een Sorg, der berøver mig al Glæde, der gjør mig Livet til en Byrde, der er een Længsel i min Sjæl, som fortærer mig, hvis den ikke bliver tilfredsstillet«, og Gud nu, idet dette Menneske søgte Forbindelsen med det Samfund, der vidner om en Syndernes Forladelse, gav ham Aandens Vidnesbyrd ogsaa om Tilgivelsen af hans Synder: maatte da ikke et nyt Liv gennemstrømme ham, maatte da ikke Glæden tage Bolig i ham, saa han i al sin Sorg dog maatte sige: jeg har dog fornummet een Lidelse smerteligere end Alt, hvad der nu vederfares mig; jeg eier dog een Glæde, der er ligesaa høit over al Sorg som Himlen er over Jorden, og om end Jorden oplod sig til at sluge mig, saa seer jeg dog Himlen aaben til at modtage mig.

Dette er den christelige Glæde, ikke den verdslige; den er helliget, den nydes ikke i det hastende Øieblik med Angst for at den pludselig skal forsvinde; den er ikke bag ved os, som den jordiske Glæde altid er, men foran os, og dog ikke saa langt foran os, at vi maatte sige: hvo vil stige op i Himlen for at hente den ned; - nei, den er i os, ... Værer altid glade! Glæder Eder, og atter siger jeg: glæder Eder i Christo!

Men hvor mange var der ikke, hvem den jordiske Glæde vinkede, og de tog den forfængeligt og helligede den ikke; de nøde den og den forsvandt, og deres Sind blev ikke aabnet og beredt for den himmelske. Hiob var en gammel Mand, og han bad for sine Børn, naar de vare glade, at de ikke maatte glemme Gud.